

P r a h a 1, Staré město

Oponentský posudek

diplomové práce Jiřího Novotného o názvu Postavení patentových zástupců v České republice a jejich práva a povinnosti

Postavení patentových zástupců je v oboru práv k nehmotným statkům partii nepochybně okrajovou a upřímně řečeno teoreticky nikterak nosnou. V starší české literatuře se postavením patentových zástupců zabýval zejména Vitáček (Vitáček F., ing.: Patentní zákon, Praha 1933, nakl. Linhart), ale jen do té míry, že komentoval tehdejší právní úpravu. Širší diskuse k tématu odezněla v době přípravy zákona o patentových zástupcích na počátku 90. let, kdy funkce patentových zástupců byla po dlouhé odmlce obnovena. Ale i tak jde o problematiku dotýkající se relativně úzkého okruhu osob, což je dáno malým patentním nápadem v České republice zapříčiněným celkovým úpadkem národního patentového systému. A tak se současní patentoví zástupci přirozeně orientují na právní pomoc ve známkovém právu, která je četnější, nicméně s původním povoláním patentového zástupce už nemá mnoho společného. Víím o čem mluvím, protože sám jsem zapsán v rejstříku patentových zástupců a toto povolání vykonávám. Druhým klíčovým problémem služby patentových zástupců je otázka rovnocenného přístupu k povolání po přístupu České republiky do Evropské unie takže kdysi doména tuzemských zástupců vzala za své nejen možnosti zahraničních zástupců působit zde, ale dokonce možnosti, že tyto služby nebude poskytovat jen fyzická osoba, ale sdružení a společnosti patentových zástupců. Tím původní koncept utrpěl značné šrámy a z původních speciálních zařízení patentových učinil do značné míry problém obecného výkonu povolání. Nemluvil bych o těchto skutečnostech hned tak zkraje, kdybych právě tento pohled v práci nepostrádal.

Oponovaná diplomová práce se až úzkostlivě přidržuje institucionálního pojetí služby patentového zástupce ve smyslu zákona č. 417/2004 Sb., o patentových zástupcích. Čini tak přesně a správně. Otázkou ovšem je, zda diplomant přece jen neměl věnovat část své pozornosti obecným otázkám práv z průmyslového vlastnictví a jejich zařazení v systému soukromého a veřejného práva. Tím si zřetelně zúžil předmět zkoumání a jeho vazba na vědní

obor zůstala jaksi v ústraní. Od diplomové práce jest očekávati přinejmenším pokus o teoretické přiblížení se zkoumanému právnímu problému nebo jevu, což zpravidla vede k příznivějšímu hodnocení práce.

Na druhé straně nelze práci upřít pečlivé zpracování látky až do podrobností téměř nečekaných (např. podrobné zpracování vývoje povinného pojištění, str. 45 a n. nebo podrobnosti legislativního projednání práva patentového zástupce zastupovat před soudem, str. 51 a n.) Nad očekávání vyzněl i závěr práce (str. 56 a n.), který konečně dosavadní selanku správně zproblematizoval.

Přes shora uvedené a kolegiálně míněné připomínky k oponované práci a s přihlédnutím k pozitivum mám za to, že práce určitě splnila penzum kladené na diplomové práce. Přikláním se proto k názoru vedoucího diplomové práce a rovněž doporučuji její obhajobu. Očekávám však, že diplomant se k mým poznámkám jistě vyjádří.

JUDr. Michal Růžička, CSc.,